

رامین جهان پور– نیروی دریایی ارتش در زمان جنگ سهم بزرگی در دفاع از سرزمین مان و حفاظت از دریاهای جنوبی کشور که در تیرس دشمن بود، داشت، با این حال در کتاب‌های منتشرشده در مورد جنگ ایران و عراق آطور که باید و شاید به تلاش و فعالیت‌های آن‌ها در زمان جنگ پرداخته نشده است، در صورتی که از نقش پررنگ نیروی دریایی ارتش در هشت سال جنگ تحمیلی نمی‌توان بی تفاوت گذشت.در تاریخچه مبارزات نیروی دریایی پیش از ارتش ایران آمده است:« با آغاز جنگ و گسترش تهدیدات هوایی عراق، یگان‌های تفنگدار دریایی و شناور نادجا با مستقر شدن در مناطق مهم و دریایی در لب مرز مثل جزایر لانو، سیریک، تنب، ابو موسی و نگهبانی از سکوهای نفتی کشور، مانع هرگونه اقدام جنگجویانه وغافلگیرانه دشمن شدند واز طرفی دیگر در طول هشت‌سال دفاع مقدس رزمندگان نیروی دریایی با حضور مستمر و هوشیارانه در مناطق انحصاری و اقتصادی کشور، ضمن در جریان نگه‌داشتن روند نقل و انتقال اجناس و کالاهای اقتصادی و مایحتاج ضروری مردم، تلاش شبانه روزی دشمن را در راستای پیشگیری از صدورنفت ایران ناکام گذاشتند و از ایجاد اختلال در چرخه صدورنفت و ایجاد بحران اقتصادی ممانعت نمودند...»
مجموعه خاطرات «بمباران» یکی از کتاب‌های کمتر دیده شده در زمینه مبارزات سربازان و شهدای نیروی دریایی ارتش است که گویی در فراخوانی در سال ۱۳۷۲ دستنوشته‌هایی را به دبیرخانه مرکزی ستاد فرماندهی نیروی دریایی تهران می‌فرستند و سالها بعد، برحسب اتفاق تمامی آن خاطرات به دست یک اهل قلم به نام «عبدالرحیم بزرگ» می‌افتد که از کارکنان آنجاست و او هم همت می‌کند و تمام نوشته‌های سربازان و افسران نیروی دریایی را می‌خواند و با تلخیص و ویرایش، آن‌ها را در کتابی به همین نام توسط «دفتر مطالعات راهبردی ناجا» منتشر می‌سازد. مجموعه حاضر شامل ۸۸ خاطره کوتاه و بلند از رویارویی دریادانان نیروی دریایی با دشمن یعنی است که بعد از گذشت ۲۰سال در سال ۱۳۹۳ به دست گرد آورده می‌رسد و در ۲۰۰صفحه با قطع جیبی منتشر می‌شود. در بخشی از مقدمه کتاب از زبان ناشر آمده است: «درای عمان، خلیج فارس و سرزمین خوزستان سراسر شاهد ازخودگذشتگی و فداکاری دریادلانی است که بی محابا بر متجاوزان تاختند... آنچه در پیش رو دارید لطیف‌ترین احساس‌ها و خاطرات تعدادی از قهرمانان دریادل است...». مؤلف کتاب هم در ادامه، اینگونه نوشته است: «دستنوشته‌ها و خاطرات پیش روی شما به طور خیلی اتفاقی به دستم رسید. زمانی که آقای زارع‌پور بایگانی ادارم‌شان را اسرو سامان می‌داد به چند کیسه بزرگ کاغذ برمی‌خورد که قرار بود برای پاکسازی بخش بایگانی، سوزانده شود ولی نوشته‌ها توجش را جلب می‌کند و در همان وضعیت مشغول خواندن می‌شود و پیش خود می‌گوید این نوشته‌ها فقط به درد «بزرگ» می‌خورد، این شد که به بخشی از حافظه شفاهی برویچه‌های نیروی دریایی در سال ۱۳۷۲ رسیدیم...»
خاطرات واقعی کتاب در سبک‌های متفاوتی نوشته شده است، بعضی از آن‌ها طنز آمیز و بعضی از نوشته‌ها بسیار غمگین و تلخ هستند و هر کدام از آن‌ها گوشه‌هایی از غم‌ها و شادی‌های آن دوره تاریخی را برای ما به تصویر می‌کشند. در صفحات آغازین کتاب، خاطره‌ای طنز به نقل از یکی از تکاوران نیروی دریایی آمده است که در عملیات بیت‌المقدس حضور داشته است، او اینگونه تعریف می‌کند: «داشتیم اسرا را از خرمشهر خارج می‌کردیم. قایقمان برای آخرین اسیر جا نداشت. هر کاری کردیم که بتوانیم او را با خود ببریم جا نمی‌شد. جالب بود که در این گیرودار که چه تصمیمی بگیریم ناگهان اسیر خودش پیشنهاد کرد که مرا روی اسکله بگذارد و برود. بعداً برگردیدم مرا با خود ببرید! قایقمان ما که به عربی مسلط بود، زد زیر خنده و گفت: این چه زورنگه! ماندان جایز نبود. دلم را به دریا زدم، اسیر را روی اسکله گذاشتم و به آن طرف آب رفتم؛ پس از یکی دو ساعت مجدداً برگشتم. باور نمی‌کنید اسیر روی اسکله خودش را با کمر بند بسته بود. با تعجب گفتم چرا خودش را بستی؟ گفت: ترسیدم فرار کنم.» چاپ اول این کتاب ارزشمند در سال ۱۳۹۴ منتشر شده است. امیدواریم چاپ دوم آن قطعی بزرگ‌تر و کیفیتی بهتر و با اطلاع‌رسانی بیشتر در دسترس تمام علاقه‌مندان قرار بگیرد.

گروه دانش دریا – محمدکیان اسماعیلی – کتاب «مک ایران» با انتشار اروایت از توسعه مکران، خوانندگان را دعوت می‌کند برداشت آزاد خود را از هر یک از گفت‌وگوها یا مجموع آن‌ها داشته باشند و بسته به فراخور توان و بضاعت خود، حرکتی کشنگرانه برای توسعه مکران و ایران شکل دهند. به گزارش روزنامه دریایی اقتصاد سرآمد، این کتاب و جلد‌های دیگر آن که در آینده منتشر خواهند شد، برون‌داد تلاشی جهت شناخت مکران و نقش آن در دیروز، امروز و فردای ایران است. تلاشی که از نیمهٔ دوم سال۱۳۹۹ تاکنون به صورت متمرکز بر کشنگری توسعهٔ سواحل مکران قرار گرفته و دلالتی پیشینی دارد که آن ثبت دانش انضمامی هر یک از ذی‌نفعان یا بازیگران اصلی توسعهٔ این خطه بوده است.

در سی‌وششمین نمایشگاه بین‌المللی کتاب تهران که از تاریخ ۱۷ تا ۲۷ اردیبهشت‌ماه برگزار شد، نشست نقد و بررسی کتاب «مک ایران: اروایت شفاهی از توسعه سواحل مکران» با حضور امیر امیری‌فر، دبیر مجموعه مک ایران، رفعتی و سرهنگ رضا جهانفر، دبیر میز تخصصی ناشران ارتش جمهوری اسلامی نماینده دریادر سیاری در این نشست، و دوست‌داران کتاب در غرهٔ نهاد کتابخانه‌های عمومی کشور برگزار شد. مطلبی که در ادامه می‌خوانید گزارش روزنامه دریایی اقتصاد سرآمد است از نشست نقد و بررسی این کتاب در سی‌وششمین نمایشگاه بین‌المللی کتاب تهران است. امیری‌فر: ما گروهی از دانشگاه‌ها تهران هستیم که حدود ۴سال و نیم در حوزه توسعه سواحل مکران متمرکز بوده‌ایم و در این بازه زمانی، با حدود ۲۰۰تفسر در تهران و در منطقه مکران جهت ورود به مسئله توسعه و به عبارتی یک برنامه توسعه برای مکران گفت‌وگو داشتیم و کتاب حاضر، از بین ۳۰۰گفت‌وگو، «گفت‌وگوهای منتخب به چاپ رسیده و اگر خدا توفیق دهد در مجلدات بعدی، گفت‌وگوها و مصاحبه‌های ارزشمند دیگر برای توسعه سواحل مکران را منتشر می‌کنیم. مبنای کار این گروه بوده است که ما مسئله را از توسعه، طراحی و برنامه‌ریزی برای توسعه شروع کردیم که به لطف خدا اولین محصول رسانه‌ای آن به شکل مکتوب منتشر شد. به فراخور هم یادداشت‌ها و سیاست‌گذاری‌هایی که توسط کارشناسان آماده شود، در کانال و سایتی به اسم «مک‌ایران» بارگذاری می‌شود. مجری: انتخاب ۲۰۰تفسری برچون مبنایی بوده است و اینکه رویکرد توسعه در این کتاب، آیا صرفاً توسعه اقتصادی است یا جنبه‌های دیگر را هم شامل می‌شود؟

امیری‌فر: اساساً محدودیتی پیرامون انتخاب افراد نداشتیم و بیشتر به افرادی رجوع کردیم که با مسئله مکران به‌گیر بوده باشند و مکران جزو اولویت‌های ذهن آن‌ها باشد؛ که در تهران یک مسئول ملی داشته یا یک مسئولیت اجرایی با فعالیت اجتماعی یا اقتصادی در منطقه داشته باشند. عمده افرادی که در این کتاب از آن‌ها ذکر می‌به میان آمد، هر کدام با رویکرد خود وارد موضوع شده‌اند. اگر بخشی از موضوع به مسائل اجتماعی برمی‌گردد، افراد مسائل توسعه را از زوایا و وقایع مختلف نگاه کرده‌اند؛ مثلاً مردم حرم ترکان از زاویه بازار و مسائل ژئوپلیتیک مسائل مکران را شرح دادند. آقای نعمت‌زاده از زاویه مسئله انرژی به موضوع ورود کردند. آقای ششلی‌پر و آقای کمدلی از زاویه مسائل اجتماعی و مباحث مرتبط بحث کردند. آقای استادی از نگاه ترانزیت و کریدوری بررسی کرده‌اند؛ آقای کردی از نگاه منطقه آزاد و مباحث مربوط به منطقه آزاد جاپهار به موضوع پرداخته‌اند. آقای سلحشور که از فرمانداران برگزیده و اندیشمندان منطقه بودند از نگاه شهرستان‌های منطقه به موضوع ورود کرده‌اند. بزرگواران دیگری هم مانند آقای ظریف، آقای قالیباف، آقای سردار ایرانی و ... بودند که با آن‌ها صحبت شد. همچنین از آن منطقه هم یک‌سری فرمانداران و استانداران بودند. با توجه به گفت‌وگوها، مباحثی که قابلیت خوانش بهتری داشته باشد، در مجلدات بعدی منتشر خواهد شد.

رفعتی: در این کتاب بهره‌گیری از نگاه و روایت‌های مختلف جالب توجه است. همین یک کتابی که درآمده است ما هم مصاحبه از آقای ترکان و نعمت‌زاده داریم که در این کشور مسئولیت داشتند و هم از کمبلی که از منظر اجتماعی موضوع را بررسی می‌کند. چندصدایی هم از دیگر وجوه تمایز این کتاب است. این صداها می‌توانند همدیگر را تکمیل یا جایی نقض کنند؛ هرچند به صراحت قابل ردیابی نیست، اما در حین مطالعه با وجوه مختلف این تفاوت دیدگاه مواجه می‌شوید.

نکته جالب دیگر این است که تفاوت این کتاب با سایر کتاب مصاحبه‌محور مانند تاریخ شفاهی و کتاب‌هایی که روزنامه‌نگاران منتشر می‌کنند، این است که آن کتاب‌ها اساساً نگاه‌شان به گذشته است، اما این کتاب درباره آینده صحبت می‌کند.

اساساً توسعه نباید از بالا به پایین باشد، باید مردم در این توسعه مشارکت کنند. برای اجرای پروژه‌های کلان در مناطق، گفت‌وگو و بحث بسیار مهم است. ما همین الان در ابتدای یک پروژه‌ای هستیم که من مشاور رسانه‌ای آن هستم؛ قرار است چند مدرسه در سطح کشور بسازیم و یکی از مناطق هدف سیستان و بلوچستان است. سوالی که از نظر رسانه‌ای همیشه مطرح است، چگونه باید اقدام شود تا مردم خودشان را دخیل بدانند؛ به‌خصوص در سیستان و بلوچستان که شما بهتر می‌دانید نیروی کار قوی و کاربلد در آن استان با حقوق بهتر می‌تواند در

کشور عمان کارکنند؛ چرا باید در پروژه منطقه خود کار بکنند و چگونه مردم خودشان را در این پروژه سهمیم بدانند. یک جایی در کتاب حاضر، آقای کمبلی گفته که یک بچه‌ای در آن منطقه به من گفت: اگر جاپهار و مکران پیش‌رفته است، پس چرا ما آب نداریم؛ تعریف توسعه یافتگی و پیشرفت در ذهن مردم بومی و پسر بچه‌ای که آنجا بازی می‌کند، یک چیزی است و در ذهن آقای نعمت‌زاده یک چیز دیگر. وظیفه نویسنده و ابزار رسانه این است که دکترین این دو قشر ارتباط را به هم نزدیک کند که می‌تواند در قالب مسئولیت اجتماعی مطرح باشد.

نکته دیگری که به نظرم می‌رسد، اینکه کتاب با ۴۰۰صفحه مصاحبه، ظرفیت بازنویسی در ساختار روایت را دارد. کتاب «شریان مکران» که آقای قزلی آن را نوشته است، براساس حضور وی در آنجا بوده و کشش و واکنش‌های محیط را آورده که یک روایت جذابی شده است. اما آیا این کتاب از این گونه روایت برخوردار است؟ در کل کتاب‌های روایتی برای مخاطب جذاب است که مخاطب بفهمد نویسنده چقدر برای آن زحمت کشیده است. آقای احسان نوروزی یک کتابی دارد به نام «قطار باز» که درباره صنعت ریلی و قطار کشور کتاب نوشته است، اما چیزی که باعث شده تا آن کتاب پر فروش‌ترین کتاب مستند کشور شود، زحمتی است که به مدت یک‌سال برای دیدن تمام خطوط ریلی کشور کشیده است.

مشخص است که دوستان برای تهیه این کتاب خیلی زحمت کشیده‌اند؛ مصاحبه با آقای ظریف و آقای قالیباف و .... اما این زحمت به‌درستی تفهیم نشده است. مخاطب باید متوجه این شود که این کتابی که در دستش است، حاصل چه زحمتی است.

نکته دیگر اینکه – البته می‌دانم قرار نیست این کتاب در اختیار مخاطب عمومی قرار بگیرد و هدف آن احتمالاً نجیبگان و مسئولان هستند و مردم جمعی برای تحقیقات است– اما اگر بخواهیم همین کتاب برای مخاطبان عمومی عرضه شود، براساس همین کتاب می‌توان روایتی برای عموم نوشت که برای مردم هم جذاب باشد. برای مثال، کتاب ۷روایت خصوصی از زندگی امام موسی صدر که خانم حبیبه جعفریان نوشته است، حاصل گفت‌وگوهایی است که با اعضای خانواده امام موسی صدر انجام شده، اما اگر آن گفت‌وگوها طبق با چیزی که ضبط شده است بود، چیزی شبیه به همین کتاب می‌شد، ولی خانم جعفری آن را در ساختار روایت و برای مخاطب عمومی خواندنی کرد. دوباره می‌گویم رسالت این کتاب برای مخاطب عمومی نیست، اما به نظرم چنین جنبه‌ای که جمع آوری شده، حیف است به دست مخاطب عمومی نرسد.

جهانفر: در ابتدا تقدیری از دست‌اندرکاران این کتاب اعم از تدوین‌کنندگان کتاب، کسانی که وقت گذاشتند روایت شفاهی خود را بیان کردند و کسانی که در انتشار این کتاب کوشیدند، دارم. تنها کتاب بی‌عیب قرآن است و کتاب بدون ایراد نداریم و حداکثر تلاش نویسندگان و ویراستاران این است که کتابی با کم‌ترین ایراد منتشر کنند. برگزاری چنین نشست‌هایی کمک می‌کند تا در چاپ بعدی کتاب با ایرادات کمتری منتشر شود. به عنوان دبیر میز تخصصی انتشارات ارتش ایران با ۲۰ناشر که از ناشران بین آن‌ها در نمایشگاه حضور دارند، اعلام آمادگی می‌کنم از سوی ارتش جمهوری اسلامی ایران هرگونه کمکی برای رفع ایرادات این کتاب و تکمیل آن انجام دهیم.

در خصوص این کتاب، مستحضریذ که حضرت آقا، ما را که دست‌اندرکار پژوهش و آموزش هستیم خطاب قرار داده و هشدار دادند که دچار تحریف و فراموشی نشویم، این کتاب یک گام ارزشمند در مسیر جهاد تبیین است. چند نکته را به‌عنوان پژوهشگر این حوزه و به‌عنوان نماینده کهن‌ترین نهاد تأمین امنیت در جمهوری اسلامی ایران باید به آن‌ها اشاره کنم؛ روایت‌ها و خاطرات شفاهی پتانسیل بالایی برای تحریف و فراموشی دارند. قبل از انتشار باید گویاسازی شده تا تاریخ شفاهی رقم بخورد و میزان خطا، میزان سوگیری و میزان اشتباهات حداقل شود.

درست است که مولف محترم می‌گوید که خاطره و روایت را چاپ کردم و قصدم تحریف و فراموشی نیست، اما آیا همه مخاطبان می‌دانند فرق بین خاطره شفاهی و تاریخ شفاهی چیست؟ یا می‌دانند فرق روایت شفاهی با یک روایت معتبر گویاسازی‌شده مبتنی بر اسناد و مدارک چیست؟ در این کتاب هم فکر می‌کنم اگر مؤلفان رعایت کنند بهتر باشد.

در صفحه ۸ از فواید مطالعات این کتاب ذکر شده است که این مجموعه می‌تواند به مدیریت دانش کمک کند، در صورتی که باید تصریح کنم زمانی می‌توان از یک اثر در مدیریت دانش بهره گرفت که شما را به شبه‌علم نرساند و به علم برساند. آغاز شبه‌علم داده‌های اشتباه است؛ فرایند داده، اطلاعات، دانش، علم، خرد، حکمت و بصیرت مسیرش اشتباه می‌شود و شما با یک روایت ناقص، آلوده به تحریف و فراموشی خواهید شد. در صفحه ۱۷۷ کتاب، به فرودگاهی که در منطقه آزاد باید راه‌اندازی می‌شد، اما نیروهای مسلح اجازه ندادند، اشاره شده است. چندوقت پیش وزیر محترم دفاع و پشتیبانی نیروهای مسلح طی مصاحبه‌ای در سفر به استان سیستان و بلوچستان گفتند که مجوز فرودگاه را برای جای دیگری گرفتند و در جای دیگری در حال احداث است و تخلف کردند و اگر این فرودگاه ساخته شود، احتمال بروز سانحه وجود دارد. اگر آن

گزارش «روزنامه سرآمد» از نشست نقد و بررسی کتاب مک ایران؛

کتاب مک ایران نیازمند بازنگری و روایت درست

انجام می‌دهند و به دستور حضرت آقا عمل می‌کنند. ضمن قدردانی از زحمات نویسندگان و ناشر، هر کمکی که از سوی میز تخصصی ناشران ارتش، معاونت علمی و فناوری ارتش، نیروی دریایی نیاز باشد، دریغ نخواهد شد.

نیروی دریایی نیاز باشد، دریغ نخواهد شد.
روود به اقیانوس هند» اثر دکتر ایرج افشارسیستانی منتشر کرده است که می‌تواند محل مراجعه قرار گیرد. فکر می‌کنم پدیدآورندگان مراجعه به نیروی دریایی ارتش را برای فرصت مناسب دیگری پیش‌بینی کرده‌اند. روایت نیروی دریایی یک کلان روایت است و روایت یک فرماندار نیست؛ روایات مردم و حاکمیت است. روایت فردی نیست که براساس کار جناحی و در مدت محدود حضورش در منصبی رقم خورده باشد. ویژگی نیروی دریایی ارتش این است که مدیریت دانش در آن جاری‌تر از سایر سازمان‌ها و نهادهاست و پایداری و مدیریت اثبات‌تری را دارد.

فارغ از حضور هر دولتی، ارتشش روند خود را پیش می‌برد و متأثر از حضور دولت‌ها نیست. ضمن اینکه قدردان دولت‌ها هستیم. انتظارمان از پژوهشگران این است که به سراغ منابع اصلی بروند.

مجرى: اصل دغدغه نماینده نیروی دریایی این است که آن نیرو به‌عنوان یکی از عوامل اصلی و حاضر در آن منطقه، چرا فاقد روایت در این کتاب است؟

امیری‌فر: باید گفته شود که در این کتاب سعی شده است از روایت‌های مختلفی بهره برده شود. بنابراین انتظار استفاده از روایت نیروی دریایی یک انتظار بجایی است و به‌بهر شدن کتاب حتماً کمک خواهد کرد، اما نشر این کتاب هدف اصلی مجموعه در این حوزه نبود و هدف مجموعه، بررسی روایت‌های توسعه سواحل مکران بود. هدف از ثبت روایت‌ها، در واقع کمک برای رسیدن به یک برنامه برای توسعه مکران برای دولت جمهوری اسلامی ایران بود و اقداماتی در این راستا، هم برای سال‌های پایانی دولت روحانی، هم برای دولت مرحوم رئیسی و هم دولت کنونی انجام داده‌ایم که جای گفتن آن‌ها نیست.

به هر ترتیب، خیلی مشتاقیم دوستانی در کمک به تکمیل این کتاب همکاری کنند و قلم بزنند؛ نظر ما هم این است که بهتر است روایت از سوی کسانی باشد که با این مسئله زندگی کرده باشند. نکته دیگر، تصمیم به نشر به صورت کتاب برای استفاده از اطلاعات فراهم آورده‌شده در برنامه‌ریزی توسعه آن منطقه بود، به جای آن اطلاعات جمع آوری‌شده، بلااستفاده بماند.

نکته‌ای که دربستر مدیریت دانش گفته شد، باید بگویم که این اقدام ورود به مدیریت دانش نبوده است، بلکه یکی از ورودی‌های مدیریت دانش محسوب می‌شود. در واقع تلاش شد تا در کلیه اقداماتی که در دولت‌های روحانی، رئیسی و پزشکیان انجام شده‌است، اثری داشته باشیم. در واقع این کتاب یکی از خروجی‌های مجموعه ما محسوب می‌شود.

این مهم باید تأکید شود که یکی از اولین کسانی که تلاش کرد تا در افواه، کلمه و مسئله مکران جابجفتند، امیردریادار حبیب‌الله سیار بود. براساس پیگیری مجدانه ایشان، زمانی که فرمانده نیروی دریایی بود، این موضوع رقم خورد و با ایشان گفت‌وگوی مفصّلی داشتیم که در مجلدات بعدی چاپ خواهد شد.

باید بگویم ورود ارتش اساساً در عرصه توسعه مکران به‌خاطر اشاره رهبری که به نیروی راهبردی ارتش داشتند، بوده است. وگرنه دولت این موضوع را رها کرده بود. هرچند در جزئیات اختلاف وجود دارد. این به این معنی نیست چون ارتش ورود پیدا کرده تمام اقدامات ارتش درست بوده است. وارد مسئله فرودگاه نمی‌شود، اما مسائل شبیه به آن و تعارض دستگاه‌ها به وفور در کشور وجود دارد. روایت دیگری وجود دارد که نیروی ارتش تخلف کرده است.

جهانفر: اگر بخواهیم تاریخ را تحریف کنیم باید مبتنی بر سند باشد. اینکه ادعا کنیم یکی از سازمان‌های پرافتخار ما تخلف کرده است، اما مستندی ارائه نکنیم معیار تشخیص در کشور وجود دارد. در همان ابتدا گفته شد که اثری که تولید می‌شود نباید در راستای تحریف و فراموشی باشد. اگر قرار است اثری را به دست مخاطب برسانیم باید گویاسازی کنیم و روایت‌ها با هم سنجیده شوند. در اینجا ممکن است زحمت برخی‌ها نادیده گرفته شود. ارتش جمهوری اسلامی ایران به‌عنوان کهن‌ترین سازمان تأمین امنیت، همواره در کنار مردم بوده است، چه در سیل و چه در حوادث دیگر؛ یکی از افتخارات ارتش این است که بر این باور بوده که رابطه ارتش و مردم، رابطه ماهی و آب است.

روایت در کتاب آورده شده، این روایت هم باید آورده شود. همانطور که می‌دانید در جامعه‌شناسی توسعه و جامعه‌شناسی جنگ تصریح شده است که ساخت و راه‌اندازی واحدهای نظامی و پایگاه‌های نظامی در هر منطقه‌ای منتج به توسعه محیط اطراف می‌شود. مقاله‌ای را در مجله «صف» که قدیمی‌ترین نشریه ایران است، با عنوان نقشی که پایگاه‌های ارتش، سپاه، وزارت دفاع و نیروی انتظامی در توسعه محیط اطراف داشتند، چاپ شده است.

اولین مسئله‌ای که در توسعه مدنظر قرار می‌گیرد، امنیت است. سرمایه‌گذاران براساس امنیت سرمایه خود را وارد یک منطقه می‌کنند؛ نیروهای نظامی و مسلح کمک می‌کنند تا امنیت در منطقه حاکم شود. از سوی دیگر، در تمام شهرهایی که در این سال‌ها توسعه یافتند، مشاهده می‌کنید که آن شهرها در ابتدا نواحی کم‌برخوردار بودند و آن نواحی در مجاورت یک پایگاه نظامی اعم از هوایی، زمینی و دریایی و ... با ساخته‌شدن بیمارستان‌ها، مدارس، مراکز فرهنگی و ... توسعه را تجربه کردند. در یک مأموریت به یک جایی، متوجه شدم که یک صنعت چندمیلیارد دلاری در آن منطقه روستایی دایر شده که منجر به توسعه نامتوازن شده بود. در آن منطقه، جوانی را در حال چوپانی دیدم، گفتم کلاس چندمی؟ گفت: مدرسه‌ای نمی‌روم؛ ادامه داد که مدرسه ما را بسته‌اند و مردم بیشتری از اینجا مهاجرت کرده‌اند.

در حالی که در این کشور، جایی را نداریم که در مجاورت پایگاه نظامی باشند و برخوردار از فرصت حضور این پایگاه نشده باشد. مثلاً در همین بندرعباس بیمارستان نیروی دریایی چقدر خدمات می‌دهد که وزیر محترم بهداشت به آن اشاره کرده است. ما منکر زحمات دوستان نیستیم و واقعاً آمده‌ایم برای تکمیل این کتاب کمک کنیم. نکته دیگر اینکه، فرمایشات مکتوب حضرت آقا و اسناد بالادستی باید مورد توجه قرار گیرد؛ رهبری در جایی به صراحت پرچم توسعه مکران را بر دوش نیروی دریایی دانستند. در هفتم آذرماه سال ۱۳۹۱، در سال ۱۳۸۶، در سوم آذرماه ۱۳۹۲، در نهم آذرماه ۱۳۹۳ و ...

در این کتاب، یکی از روایان عزیز یز گفته‌اند چون جاده خراب بود من با هلیکوپتر رفتم. ارتش این گونه نیست. ارتش جلوتر می‌رود، جاده را می‌سازد، امکانات را برده و بعد مردم را به آنجا می‌برد. حضرت آقا فرمودند: واقعاً آبادسازی سواحل مکران مایه اعتبار و آبروی نیروی دریایی ارتش جمهوری اسلامی ایران است.

اصلاً نیروی دریایی ارتش جمهوری اسلامی ایران، نهاد متولی و دستگاه توسعه مکران است. روایت‌هایی که منتشر شده‌است، باید گویاسازی می‌شود. آن عزیزی که مدعی است نیروهای مسلح با ساخت فرودگاه مخالفت کردند، چرا روایت نکرد که جواز جای دیگری را گرفته بودند.

در نهم آذرماه ۱۳۹۳ حضرت آقا فرمودند: مسئله آبادسازی سواحل مکران نیز جزو وظایف اساسی نیروی دریایی ارتش است که باید با همکاری دولت، برنامه‌های موردنظر در این منطقه با سرعت بیشتری دنبال شود. فرمایشات مکرر حضرت آقا در مورد نقش نیروی دریایی ارتش جمهوری اسلامی ایران در توسعه سواحل مکران، نه‌فقط در یک کتاب، بلکه در کتاب‌های متعدد موجود در این نمایشگاه در غره دوتاش نیروی دریایی (از سه ناشر) که حضور دارند؛ مرکز مطالعات نیروی دریایی و دانشگاه نیروی دریایی نوشهر؛ گزارش عملکرد نیروی دریایی از ساخت بیمارستان، ساخت مدرسه، ساخت جاده، ساخت فرودگاه، ساخت باند هلیکوپتر برای پروازهای اورژانسی که بارها بانوان باردار هموطن که با هلیکوپترهای نیروی دریایی به بیمارستان رسانده شدند، آمده‌است.

باید پرسیده شود که چرا روایت‌های ناقص ارائه می‌شود؟ به‌عنوان یک نویسنده، می‌دانم که یک نویسنده چه زحمت‌هایی برای یک کتاب می‌کشد. ارتش قدردان تلاش این عزیزان است. پیشنهاد بنده براساس مدارک، واقعیت‌ها و حقایق موجود که تماماً در دسترس است، این است که روایت نیروی دریایی ارتش جمهوری اسلامی ایران در ابتدا آورده شود.

ما قدردان زحمت تمام کسانی که برای این کتاب و مکران زحمت کشیدند، هستیم، ولی اگر می‌خواهیم به توسعه مکران کمک کنیم، ارائه یک روایت صحیح لازم است و به کسانی که دست‌اندرکار واقعی این کار بودند و هنوز هم پای کار هستند، باید پرداخته شود؛ هنوز ارتش جمهوری اسلامی و نیروی دریایی پای کار هستند و برایشان فرقی نمی‌کند حمایتی از سوی دولت محترم دریافت کنند یا خیر، خوددشان کار را

بدون شرح...

فرجیاعزیزی – اقتصاد سرآمد